

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.510 van 22 april 2003
in de zaak A. 99.283/XIV-1476.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 rue Saint-André 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 10 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX is een Kazachs staatsburger van Russische origine. Zij komt in België binnen op 31 juli 2000 waar zij zich op diezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 31 juli 2000 wordt aan verzoekster een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 31 juli 2000. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 2 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Ramon.

Betrokkene, Kazachs staatsburger van Russische origine, verliet haar land op 25 juli 2000. In het gezelschap van haar echtgenoot XXX en haar twee minderjarige kinderen I. en V. reisde zij richting België waar zij op 31 juli 2000 de status van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde dat zij en haar echtgenoot omwille van hun afkomst problemen hadden in Kazachstan. In de herfst van 1999 brandde de auto van haar echtgenoot uit nadat deze was ontslagen. Betrokkene werd zelf in november 1999 zonder enige plausibele reden ontslagen door haar Kazachse baas. Ze kreeg nadien verschillende telefonische bedreigingen omwille van haar Russische origine. Op 22 januari 2000 werden betrokkene en haar echtgenoot door vier Kazachse mannen

aangevallen. Ze werden twee weken opgenomen in het ziekenhuis. Ze legde klacht neer bij de politie, maar in mei 2000 werd hun zaak gesloten wegens gebrek aan bewijzen. Later probeerde men nog haar zoon I. te ontvoeren maar het mislukte. Hierop besloot betrokkene met haar gezin het land te ontvluchten. Betrokkene legde volgende documenten voor tijdens haar interview: haar identiteitskaart, haar rijbewijs, een gerechtelijke expertise en een medische expertise.

Betrokkene verklaarde dat zij alsook andere Runoforen omwille van hun afkomst werden vervolgd in Kazachstan. Ook haar echtgenoot had omwille van die reden problemen in Kazachstan (CGVS, p. 2). Deze door betrokkene aangehaalde systematische vervolging door de etnisch-Kazachse bevolking stemt niet overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie ('Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar ministerie van Binnenlandse zaken 14 september - 10 oktober 2000 en Informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000') wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

Uit deze bovenvermelde informatie blijkt ook dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Russische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging op geen bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Bijkomend dient men er hier nog op te wijzen dat betrokkene met XXX op 6 juni 2000 trouwde, een maand voordat ze het land verlieten. Dit wijst er alleszins op dat betrokkene, tot kort voor haar vertrek, op medewerking van de overheid kon rekenen.

Verder kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van de neergelegde documenten. Betrokkene legde namelijk een medisch(e) expertise voor, die dateert van 24 januari 2000, waarop het documentsnummer 011291017 van haar identiteitskaart vermeld staat (zie medische expertise). Maar de identiteitskaart met het nummer 011291017 werd echter pas aan haar uitgegeven op 15 juni 2000 (zie identiteitskaart).

Tenslotte dient er nog te worden vermeld dat inzake de asielaanvraag van betrokkenes echtgenoot, die zich grotendeels op dezelfde feiten baseert, op basis van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen een negatieve beslissing werd genomen.

Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkenes asielrelaas. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen zouden kunnen weerleggen.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zich niet bevoegd acht in te gaan op de aangevoerde middelen voorzover deze uitsluitend gericht zijn tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken opmerkt dat de vordering tot schorsing niet voldoet aan het voorschrift van artikel 3, 6/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat volgens deze bepaling het verzoekschrift een aanduiding dient te bevatten van de taal die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald; dat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat het ontbreken van de vereiste zoals voorgeschreven door het vermelde artikel 3, 6/, de onontvankelijkheid van de vordering tot gevolg heeft;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* opwerpt; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 12 december 2000 aan verzoekster werd betekend; dat het verzoekschrift dat op 10 januari 2001 aangetekend aan de Raad van State werd toegestuurd, derhalve tijdig is ingediend; dat de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* niet kan worden aangenomen;

2.4. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt, wegens het ontbreken van een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat er echter geen noodzaak bestaat hierover uitspraak te doen, vermits onderhavig beroep, zoals hierna zal worden uiteengezet, dient verworpen te worden bij gebrek aan gegronde middelen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“Schending, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen in combinatie met het artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, evenals een schending van de rechten van verdediging en machtsoverschrijding.

Overwegende dat de bestreden beslissing op manifeste wijze een gebrek aan motivering vertoont, in zoverre dat zij zich baseert op een rapport dat opgesteld is door een immigratie-ambtenaar van Binnenlandse Zaken in Kazachstan om de asielaanvraag van de eiseres af te wijzen, reeds vanaf het stadium van de ontvankelijkheid en verder enkel gebaseerd is op twijfels rond de authenticiteit van de neergelegde documenten, terwijl de valsheid hoegenaamd niet bewezen is;

Dat de bestreden beslissing het asiëldossier van de eiseres niet op individuele wijze heeft behandeld, door zich enkel te baseren op eenzijdige informatie, uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die niet onpartijdig en objectief is in dergelijke rapporten;

Dat de bestreden beslissing gemotiveerd is als volgt:

‘Betrokkene verklaarde dat zij alsook andere Runoforen omwille van hun afkomst werden vervolgd in Kazachstan. Ook haar echtgenoot had omwille van die reden problemen in Kazachstan (CGVS, p. 2). Deze door betrokkene aangehaalde systemati-

sche vervolging stemt niet overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratie-ambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000 en informatie Kazachstan Cedoca, november 2000; De Standaard en La Lib(r)e Belgique, 31 oktober 2000) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van de Russische bevolkingsgroep. Uit deze boven vermelde informatie blijkt ook dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau (rechtbank) voor personen van Russische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging op geen bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Bijkomend dient men hier nog op te wijzen dat betrokkene met XXX op 6 juni 2000 trouwde, een maand voordat ze het land verlieten. Dit wijst erop dat betrokkene, tot kort voor haar vertrek, op medewerking van de overheid kon rekenen. Verder kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van de neergelegde documenten. Betrokkene legde namelijk een medische expertise voor, die dateert van 24 januari 2000, waarop het documentsnummer 011291017 van haar identiteitskaart vermeld staat (zie medische expertise). Maar de identiteitskaart met het nummer documents 011291017 werd echter pas uitgegeven op 15 juni 2000 aan betrokkene echtgenoot (zie identiteitskaart).

Tenslotte dient er nog te worden vermeld dat inzake de asielaanvraag van betrokkene echtgenoot, die zich grotendeels op dezelfde feiten baseert, op basis van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen een negatieve beslissing werd genomen. Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkene asielrelaas. De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen kunnen weerleggen.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden vastgesteld'. (stuk 1).

Overwegende dat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oplegt om de beslissingen te motiveren, zowel in rechte als in feite;

Dat de doelstelling van de formele motivering, opgelegd door deze wetsbepaling, tot doel heeft om de betrokkene te laten begrijpen welke motieven hebben geleid tot de beslissing en dat deze doelstelling niet is bereikt in onderhavig geval, enerzijds, omdat de bestreden beslissing zich baseert op een rapport dat uitgaat van degene die moet oordelen over de asielaanvraag van eiseres en dus niet objectief, noch onpartijdig is en anderzijds, omdat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is door aan te halen dat er twijfels zijn omtrent de authenticiteit van de neergelegde medische expertise, zonder dat dit onderzocht is, terwijl er aan de eiseres, noch aan haar echtgenoot enige contradict(i)tie wordt verweten en ze dus steeds coherente, gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd, vrij van contradicties, wat een beslissing noodzaakt dat een verder onderzoek van de asielaanvraag van de eiseres en haar echtgenoot noodzakelijk is.

Dat het rapport van de Immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken niet vrij is van tegenstrijdige informatie, wat toelaat om op zijn minst de stelling van de bestreden beslissing in twijfel te trekken volgens dewelke er helemaal geen sprake is van vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

Dat dit rapport niet ter kennis is gebracht aan de eiseres tijdens het verhoor en niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een contradictoir debat, terwijl het niet algemeen toegankelijk is voor het publiek, tenminste niet op dat moment.

Dat de bestreden beslissing zich dus niet mag baseren op dat rapport om die reden en dus een manifest gebrek aan motivering vertoont in strijd met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 voormeld.

Dat dit rapport bovendien het heeft over de algemene etnische toestand, terwijl aan kandidaat-vluchtelingen ook niet de hoedanigheid van vluchteling kan worden toegekend indien men enkel verwijst naar problemen van leden van de etnische groep in het algemeen, zonder te verwijzen naar vervolgingen waarvan men persoonlijk het voorwerp heeft uitgemaakt.

Dat dit rapport trouwens uitdrukkelijk zelf vermeldt dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn en dat de bestreden beslissing een verkeerde stelling afleidt uit dit rapport, namelijk dat er helemaal geen sprake zou zijn van mogelijke vervolgingen van mensen van Russische origine in Kazachstan.

Dat de eiseres van Russische origine is en de vervolgingen die zijzelf en haar echtgenoot hebben ondergaan dus ook veroorzaakt zijn, ten dele, door haar Russische origine, maar dat het geciteerde rapport individuele gevallen van vervolging niet uitsluit, wat tot de conclusie leidt dat de bestreden beslissing manifest verkeerd gemotiveerd is door te stellen dat er van vervolging helemaal geen sprake kan zijn.

Dat het rapport, zelfs al zou men het in overweging nemen, ondanks het subjectief en partijdig karakter ervan, zelf verschillende keren vermeldt dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn, wat tot de conclusie leidt dat de Commissaris-generaal toch iedere asielaanvraag van een Kazachse staatsburger, behorend tot een etnische minderheid, moet blijven onderzoeken op individuele basis.

Dat het rapport het vooral heeft over de toestand van de etnische Russen in het algemeen, wat niet uitsluit dat er wel individuele gevallen van vervolging van etnisch(e) Russen kunnen bestaan omwille van hun etnische oorsprong, zoals trouwens het rapport zelf aangeeft (stuk 2, p. 2);

Dat namelijk Meneer Abdul GHOU, hoofd van het UNHCR liaison office in Almaty stelt:

‘Er zijn dan ook volgens mij persoonlijk, en deze mening wordt door vele andere mensen gedeeld, geen redenen om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Natuurlijk zijn individuele gevallen van vervolging nooit uit te sluiten’ (stuk 2, p. 2); Dat Meneer GHOU enerzijds de uiterst radicale stelling inneemt dat er geen reden is om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar dan onmiddellijk vervolgt met toe te geven dat individuele gevallen van vervolging nooit zijn uit te sluiten, wat erop wijst dat hoe dan ook, iedere asielaanvraag moet blijven behandeld worden op individuele basis en dat er geval per geval moet nagegaan worden of er geen sprake is van een individueel geval van vervolging, dat op uitdrukkelijke wijze niet wordt uitgesloten;

Dat de bestreden beslissing dus een manifest gebrek aan motivering vertoont door de asielaanvraag van de eiseres en haar echtgenoot niet te onderwerpen aan een individueel onderzoek en hen te confronteren met de bevindingen van dit rapport, net omwille van de subjectiviteit en partijdigheid ervan, het niet-publieke karakter ervan en precies omdat dit rapport zelf ook niet helemaal uitsluit dat er sprake zou kunnen zijn van individuele gevallen van vervolging.

Dat bovendien de stelling van de bestreden beslissing en van de beslissing genomen in het dossier van de eiseres, volgens dewelke van vervolgingen omwille van de etnische origine helemaal geen sprake kan zijn in Kazachstan, uitdrukkelijk wordt tegengesproken door rechtspraak van de Commission des Recours des Réfugiés van Frankrijk, zoals die wordt aangehaald in de documentatie die (werd) publiekelijk toegankelijk is via de internet-site van ELENA-ECRE (European Legal Network on Asylum-European Council On Refugees and Exiles).

Dat de Franse Commission des Recours des Réfugiés reeds in verschillende beslissingen heeft vastgesteld dat Kazachse burgers het slachtoffer kunnen zijn van discriminatie en slechte behandelingen omwille van hun Russische origine of be(r)kering tot de Russisch-orthodoxe godsdienst. Het is bewezen dat ze geen bescherming konden verkrijgen van de regeringsoverheden van Kazachstan en hen daarom de vluchtelingenstatus werd toegekend (stuk 3: CRR, beslissing nr. 328030, 08/01/1999 en beslissing nr. 329086, 18/11/1998, geciteerd in ELENA-ECRE’ Resaerch (Research) Paper on non-state agents of persecution, London, November 1998, up-dated in autumn 2000, p. 35).

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij van mening is dat het geciteerde rapport van de Immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken niet strijdig is met de vaststellingen van de Commission des Recours des Réfugiés van Frankrijk, die heeft vastgesteld dat er wel degelijk sprake kan zijn van vervolgingen omwille van de etnische origine in Kazachstan en dat er zelfs vluchtelingen erkend zijn in Frankrijk op die basis.

Dat hieruit blijkt dat de informatie in het rapport geciteerd door de bestreden beslissing niet deze laatste kunnen motiveren, gezien de onafhankelijke hogere asielinstantie van Frankrijk, het equivalent van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in

België, heeft vastgesteld dat het bewezen is dat Kazachse burgers van een etnische minderheid die vervolgd worden om die reden, niet kunnen rekenen op de bescherming van de Kazachse regeringsoverheden.

Dat de vaststellingen van de Franse Commission de Recours des Réfugiés als objectief en onpartijdig kunnen worden beschouwd, gezien het om vaststellingen van een rechtsinstantie gaat, terwijl het rapport dat geciteerd wordt door de bestreden beslissing uitgaat van de Minister van Binnenlandse Zaken, die rechter is in het asiëldossier van de eiseres en haar echtgenoot, maar ook de tegenpartij in de procedure bij de Raad van State, en het dus geen objectief en onpartijdig rapport is en bovendien wordt tegengesproken door publiek toegankelijke informatie.

Dat de bestreden beslissing dus manifest het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt door zich te baseren op dit rapport, zonder de asielaanvraag van de eiseres en haar echtgenoot te onderwerpen aan een individueel onderzoek, en dat de Commissaris-generaal er moest van uitgaan, om conform het artikel 62 van voornoemde (voornoemde) wet te handelen, dat vervolgingen omwille van etnische origine in Kazachstan wel mogelijk is, gezien de publiek toegankelijke informatie over de rechtspraak in Frankrijk dienaangaande.

Dat om die redenen de bestreden beslissing een manifest gebrek aan motivering vertoont, in strijd met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, in combinatie met het artikel 48 van laatsgenoemde wet en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en eveneens een inbreuk pleegt op het algemeen rechtsbeginsel van onpartijdigheid en machtsoverschrijding door deze beslissing te nemen.

Dat de Raad van State al verschillende keren heeft geoordeeld dat de Commissaris-generaal zich niet kan beperken tot een stereotype, vage formulering als motivering en zich moet baseren op het geheel van de elementen van een dossier, niet enkel op de elementen van het dossier die lijken te pleiten voor een weigering van het toekennen van het statuut van vluchteling (stuk 4; R.v. St., 51.146, 16 januari 1995, geciteerd in BERNARD, F., 'La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié à l' épreuve de la censure du Conseil d' Etat (Examen de la Jurisprudence 1994-1998), Deuxième Partie, R.D.E., 1999, n/ 102, p. 114);

Dat het rapport zelf stelt dat Kazachstan worstelt met een corrupte politie en de afwezigheid van een onafhankelijk rechtssysteem en ook Meneer Zhovtis Evgeny, directeur van het Kazakstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law, stelt dat er natuurlijk altijd individuele gevallen zijn, maar daar hebben we het nu niet over (stuk 2, p. 3);

Dat er toch wel degelijk over individuele gevallen van vervolging moet gesproken worden, en dat deze dus wel degelijk bestaan, zodat de bestreden beslissing niet op voldoende wijze heeft gemotiveerd waarom ze van mening is dat er in het geval van eiser geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, want het rapport laat niet toe om deze conclusie te nemen in elk geval van etnische Russen uit Kazachstan die een asielaanvraag indienen, toch niet als het rapport het enige element is waarop men zich baseert;

Dat de bestreden beslissing op manifest verkeerde wijze het geciteerde rapport interpreteert door er uit af te leiden dat er in het geheel geen sprake zou zijn van mensen van Russische of Koreaanse oorsprong in Kazachstan en dit dus een manifest gebrekkige motivering inhoudt van de bestreden beslissing;

Dat de doelstelling van de formele motiveringsvereiste, zoals opgelegd door het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen niet is bereikt door de bestreden beslissing om de hiervoor()vermelde redenen, zelfs indien men de twijfels omtrent de authenticiteit van de medische expertise in aanmerking neemt, omdat dit element op zichzelf niet volstaat om de asielaanvraag van de eiseres vanaf het stadium van de ontvankelijkheid af te wijzen, gezien de Raad van State al vele malen heeft geoordeeld dat er een strengere motiveringsvereiste bestaat voor beslissingen die asielaanvragen reeds afwijzen in het stadium van de ontvankelijkheid, en dat deze beslissingen des te scrupuleuzer moeten gemotiveerd zijn, om begrijpelijke redenen (stuk 4 R.v. St., 56.754, 8 december 1995 en R.v. St., 57.708, 22 januari 1996, geciteerd in BENARD, F., op. cit., p. 114).

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele contradictie aanhaalt tussen de verklaringen van de eiseres en haar echtgenoot en dus impliciet erkent dat zij een coherent, gedetailleerd asielrelaas naar voor hebben gebracht, dat vrij is van contradicties.

Dat rekening houdend met het feit dat het door de bestreden beslissing geciteerde rapport niet vermogt te motiveren waarom de bestreden beslissing is genomen, zoniet wordt het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden, de bestreden beslissing op manifest gebrekkige wijze gemotiveerd is door enkel te verwijzen naar twijfels omtrent de authenticiteit van de medische expertise die de eiseres heeft neergelegd, zonder dat de valsheid bewezen is.

Dat twijfels omtrent de authenticiteit van neergelegde documenten in een asioldossier niet altijd een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling rechtvaardigen indien de betrokkene kan uitleggen hoe hij die documenten heeft bemachtigd en redelijkerwijze kon geloven dat het ging om authentieke documenten.

Dat dit het geval is voor de eiseres en dat zij heeft uitgelegd wanneer zij die medische expertise heeft teruggekregen, namelijk na de afsluiting van het onderzoek, uit handen van de onderzoeker en dat zij ter goeder trouw, meende dat de medische expertise die hen dan werd teruggegeven authentiek was.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de eiseres wel een beroep kunnen doen op de bescherming van de Kazachse overheden omdat zij nog is gehuwd met haar echtgenote een maand voordat ze het land verlieten, absurd is, want het feit dat de eiseres nog is kunnen huwen, staat volledig los van de vervolgingen die zij en haar man hebben ondergaan en dit sluit niet uit dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van vervolgingen van de Kazachse overheden omwille van de redenen die zijn aangehaald. Dat de echtgenoot van de eiseres geen genoegdoening kon krijgen ten aanzien van zijn ex-werkgever en werd bedreigd om zijn klacht in te trekken en omwille van die reden zodanig onder druk werd gezet met bedreigingen en fysiek geweld zonder dat hij een beroep kon doen op de bescherming van de overheden van zijn land tegen deze bedreigingen die gericht waren tegen zijn hele familie en dat het feit dat de eiseres nog kon trouwen niets te maken heeft met de reden waarom zij worden vervolgd.

Dat dit enkele element manifest onvoldoende is om in het stadium van de ontvankelijkheid reeds een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf te nemen, rekening houdend met de coherente verklaringen van de eiseres en haar echtgenoot en de totale afwezigheid van contradicties, zodat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen is geschonden, in combinatie met het artikel 48 van laatstgenoemde wet en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, evenals de algemene rechtsbeginselen van onpartijdigheid en objectiviteit en van verbod op machtsoverschrijding.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster de schending inroept van de motiveringsplicht, van de Conventie van Genève, van haar rechten van verdediging; dat zij tevens stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding;

3.2.2. Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de Conventie van Genève enkel rechten en verplichtingen meebrengen voor de verdragsluitende partijen; dat verzoekster de rechtstreekse schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen;

3.2.3.1. Overwegende dat vereist is dat duidelijk de redenen worden gegeven waarop de kwestieuze beslissing steunt derwijze dat de betrokkene met kennis van zaken kan opkomen tegen de beslissing en dat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen; dat de Raad van State in staat moet zijn na te gaan of de overheid is

uitgegaan van in feite en in rechte juiste gegevens, of die correct werden beoordeeld en of de overheid op grond van die gegevens in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de redenen waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt, duidelijk werden aangegeven; dat niets erop wijst dat verzoekster geen kennis zou hebben gekregen van deze motieven; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag besloot daar haar verklaringen niet in overeenstemming blijken te zijn met de documentatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en omdat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde documenten; dat verder de bestreden beslissing stelt dat verzoekster grotendeels steunt op de feiten die door haar echtgenoot worden ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat er te zijnen opzichte een negatieve beslissing werd genomen omwille van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen;

3.2.3.2. Overwegende dat derhalve moet nagegaan worden of de motieven in kwestie voldoende draagkrachtig zijn; dat verzoekster stelt dat de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing steunt, met name het missierapport van de immigratieambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken niet onpartijdig is, daar zij uitgaat van diegene die moet oordelen over de asielaanvraag; dat verzoekster niet kan worden gevolgd; dat de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gebaseerd heeft, bestaat uit verklaringen van diverse instanties namelijk het "Missierapport Kazachstan van de immigratieambtenaar ministerie van Binnenlandse zaken 14 september - 10 oktober 2000", de "informatie Kazachstan Cedoca, november 2000", de Standaard en La Libre Belgique van 31 oktober 2000; dat dient te worden aangestipt dat deze bronnen alle tot dezelfde conclusie komen, namelijk hoewel er spanningen mogelijk zijn, is systematisch etnisch geïnspireerd geweld in Kazachstan uitgesloten; dat verzoekster stelt dat dit rapport haar tijdens het verhoor niet ter kennis werd gebracht, waardoor het niet het voorwerp uitmaakte van een contradictoir debat; dat het dringend beroep een administratieve beroepsprocedure is en geen jurisdictionele beroepsprocedure, zodanig dat geen tegensprekelijk debat dient plaats te vinden; dat er geen enkele wettelijke bepaling, noch algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur is dat voorschrijft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij dient te confronteren met de informatie waarover hij beschikt; dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de bestreden beslissing om die reden niet aangetast is door een onwettigheid;

3.2.3.3. Overwegende dat verzoekster opmerkt dat de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gesteund, vermeldt dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn, waardoor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe gehouden is individuele gevallen te

blijven onderzoeken, dat de bestreden beslissing kennelijk verkeerd is gemotiveerd doordat zij stelt dat er van vervolging geen sprake kan zijn; dat in zijn bestreden beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Russische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen; dat op 6 juni 2000 verzoekster huwde met Evgeny KIM, dat dit één maand voor haar vertrek was, dat dit erop wijst dat verzoekster, tot kort voor haar vertrek, op de medewerking van de overheid kon rekenen en de door verzoekster ingeroepen vrees voor de Kazachse autoriteiten ondermijnt; dat verder de bestreden beslissing stelt dat er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde documenten; dat verzoekster namelijk een medische expertise voorlegde die dateert van 24 januari 2000, waarop het nummer 001291017 van haar identiteitskaart vermeld staat; dat de identiteitskaart met het nummer 011291017 echter pas werd uitgegeven op 15 juni 2000, dat ten slotte erop dient gewezen te worden dat de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot, die zich grotendeels op dezelfde feiten baseerde, werd verworpen op basis van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen; dat door al deze elementen het niet mogelijk is nog langer enig geloof te hechten aan verzoeksters asielrelaas; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de eerste verwerende partij de omstandigheden van de zaak wel degelijk individueel heeft beoordeeld; dat verzoekster er niet in slaagt het tegendeel aan te tonen; dat verzoekster de onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aantoonst;

3.2.3.4. Overwegende dat verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Franse “Commission de Recours des Réfugiés”, een onpartijdige en objectieve instantie, die in bepaalde uitspraken wel het vluchtelingenstatuut toekende aan Kazachen, omdat ze geen bescherming konden inroepen van de plaatselijke autoriteiten; dat er dient te worden aangestipt dat ook de Franse “Commission de Recours des Réfugiés” elk dossier individueel behandelt; dat verzoekster zich beperkt tot algemene affirmaties en er niet in slaagt in concreto aan te tonen in welke mate de uitspraken van deze Commissie betreffende bepaalde Kazachse vluchtelingen behulpzaam zouden kunnen zijn bij de beoordeling van de door haar ingeroepen vluchtmotieven; dat ook dit argument geen gebrekkige motivatie aantoonst;

3.2.3.5. Overwegende dat verzoekster stelt dat zij meent dat de authenticiteit van de neergelegde documenten in een asioldossier niet altijd een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling rechtvaardigen indien betrokkene kan uitleggen hoe zij die documenten heeft bemachtigd en redelijkerwijze kon geloven dat het ging om authentieke documenten; dat verzoekster stelt dat dit zo in haar geval was; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vaststelling die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gedaan correct is; dat verzoeksters mening hier geen afbreuk aandoet en niet aantoonst dat de redenering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk is; dat bovendien alle motieven

in hun geheel dienen gelezen en beoordeeld te worden en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel der overwegingen is die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe heeft aangezet te besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag;

3.2.3.6. Overwegende dat ten slotte verzoekster beweert dat zij geen bescherming kon genieten van de overheden van haar land en dat het feit dat zij kon trouwen niets te maken heeft met de reden waarom zij wordt vervolgd; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een klacht indiende bij de politie met betrekking tot de aanval op 22 januari 2000; dat de zaak echter werd gesloten bij gebrek aan bewijzen en dit na het stellen van onderzoeksdaden; dat na de ontvoering van haar kind verzoekster besloot de zaak niet voort te zetten en bovendien ze tegen deze ontvoering geen klacht indiende; dat dit niet strookt met verzoeksters bewering, als zou de overheid hun geen bescherming willen verlenen; dat verzoekster één maand voor haar vlucht huwde; dat zij hiertoe een officiële aanvraag indiende om te mogen huwen; dat hieruit de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afleidt dat verzoekster de autoriteiten niet vreesde, temeer daar het verzoek probleemloos werd ingewilligd; dat verzoekster het tegendeel niet aantoont; dat het feit dat zij kon huwen niets te maken heeft met de reden van beweerde vervolging, maar wel aantoont dat zij zich op de autoriteiten kon beroepen;

3.2.3.7. Overwegende dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd; dat zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen kenbaar werden gemaakt; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet kan worden aangenomen; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.